

Ο υπέροχος νέος κόσμος της Ε.Ε.

Na μη διαπραγματευτούμε το αύριο με αυτούς που το κατέστρεψαν

Το κείμενο που ακολουθεί μας έστειλε ο Κώστας Γουρνάς, ο οποίος έχει αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή του στην πρώτη περίοδο δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και εκτίει 25 έτη κάθειρξη στις φυλακές Κορυδαλλού:

Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 έδωσε το έναυσμα για να επιταχυνθούν οι γεωπολιτικές αναδιατάξεις δυνάμεων και για να βγουν στο προσκήνιο νέοι συσχετισμοί που θα προσδιορίζουν μια νέα τάξη πραγμάτων. Μπροστά στη δημιουργία ενός πολυπολικού κόσμου η Ε.Ε. αντιμετωπίζει τις μεγαλύτερες πιέσεις. Βιώνοντας μια τριπλή κρίση (τραπεζική, νομισματός, χρέους) έχει καταφέρει μέσα σε έξι χρόνια να διασώσει τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά της ιδρύματα, να αναδιαρθρώσει το τραπεζικό της σύστημα βυθίζοντας τους λαούς στη φτώχεια και την ανεργία, ανοίγοντας την ψαλίδα της ανισότητας ακόμα και στις χώρες του Βορρά.

Οι μηχανισμοί που συστήθηκαν για να διασωθούν οι προβληματικές χώρες του Νότου ήταν στην πραγματικότητα οι ίδιοι που δημιούργησαν το έδαφος για να ισχυροποιηθούν οι οικονομίες του Βορρά. Τα τεράστια ποσά που δαπανήθηκαν μέσω του ESM και του EFSF για να μην χρεοκοπήσει η Ελλάδα όχι μόνο επιστρέφονται μέσω της αποπληρωμής του χρέους, αλλά συνοδεύτηκαν με δύο μνημόνια που εξυπηρετούν τη σταδιακή μεταφορά του κοινωνικού πλούτου σε επενδυτικά κεφάλαια των ισχυρών ευρωπαϊκών κρατών.

Στην ίδια στρατηγική, μόνο, εντασόμενη μπορεί να εξηγηθεί και η εμμονική εφαρμογή των πολιτικών ακραίας λιτότητας, η απαρτέγκλιτη τήρηση των όρων του συμφώνου σταθερότητας παρά τις έντονες αντιδράσεις και τα καταστροφικά αποτελέσματα που εξακολουθούν να υφίστανται. Η δημιουργία ανταγωνιστικότερων όρων για τη γερμανική οικονομία μέσα σε ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, όπου οι νέοι συσχετισμοί θα οδηγήσουν αναπόφευκτα σε συγκρούσεις, είναι η αιτία των δεινών του λαού μας.

Ένα από τα κυρίαρχα δόγματα του νεοφιλελευθερισμού είναι ότι καθετί μη βιώσιμο, είτε εταιρεία είτε κράτος, πρέπει να αφήνεται να πεθάνει για να

επιβιώσει το αμέσως δυνατότερο. Στην περίπτωση της Ελλάδας αυτό συμβαίνει με έναν αργό θάνατο. Αυτό, ακριβώς, είναι το δόγμα που βρίσκεται στον πυρήνα της σημερινής αναδιάρθρωσης της ευρωζώνης. Η επιβίωσή της μέσα σε ένα οικονομικό περιβάλλον όπου κυριαρχούν τα αρπακτικά κερδοσκοπικά κεφάλαια που τζογάρουν τη διάλυση της σίγουρα δεν μπορεί να διασφαλιστεί με τους ισχύοντες όρους.

Καθώς οι συνέπειες των νέων οικονομικών ανταγωνισμών θα γίνονται ασφυκτικότερες σε μια Ευρώπη που ξεκινά με αναιμική ανάπτυξη κι αποπληθωρισμό και την απειλή σοβαρότερων αντιποίνων της Ρωσίας, ο μετασχηματισμός της ευρωπαϊκής οικονομίας σε δύο ή περισσότερες ζώνες είναι ορατός. Χώρες όπως η Ελλάδα, που δεν θα αποτελούν βαρίδι χρηματοδότησης ελλειμμάτων, θα μετατραπούν σε απόλυτα ελεγχόμενες αποικίες με διαρκή επιτήρηση των δημοσιονομικών μεγεθών, με την κατάρτιση προϋπολογισμού από ευρωπαϊκά όργανα, με ρήτρες μηδενικών ελλειμμά-

των και αυτόματες επιβολές μέτρων, φυτοζωώντας στη ζούγκλα του παγκόσμιου καπιταλισμού. Θα αποτελεί έναν Τρίτο Κόσμο μέσα στον Πρώτο, με τις όποιες πηγές πλούτου να μεταβιβάζονται σε εξευτελιστικές τιμές σε ξένα και εγχώρια κεφάλαια. Θα γίνει μία χώρα που την ομορφιά της θα τη χαίρονται μόνο οι τουρίστες και η άρχουσα τάξη της.

Εξαρτημένος νεοφιλελευθερισμός - εξαρτημένος κείνσιανισμός

Η έννοια της εξάρτησης του πολιτικού προσωπικού από τις επιταγές του ευρωπαϊκού διευθυντηρίου και του ΔΝΤ δεν ερμηνεύεται φέρνοντας στο μυαλό μας την εικόνα κάποιων κακόμοιρων αξιωματούχων που με το πιστόλι στον κρόταφο εκτελούν τις διαταγές των ανωτέρων τους, ενώ κατά βάθος λυπούνται πολύ για τις πράξεις τους. Όχι, η ελληνική άρχουσα τάξη δεν έχει τέτοιες ευαισθησίες. Γι' αυτό και η υπαγωγή της χώρας στον έλεγχο της τρόικας δεν ήταν προϊόν απελπισίας ή εκβιασμού, ούτε και μια κατά παρέμβαση κίνηση έκτακτης ανάγκης. Οι δανειακές συμβάσεις και τα μνημόνια που υπερψήφισαν οι Έλληνες βουλευτές ήταν μέσα σε αυτή την κουλτούρα εξάρτησης που διατρέχει τον πολιτικό βίο.

Το σοκ που διήλθε η ελληνική κοινωνία από το τσουνάμι νεοφιλελευθερών μέτρων ήταν κάτι πρωτόγνωρο, όμως δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε για ασφαλιστική μεταρρύθμιση και αύξηση των ορίων ηλικίας ή για ιδιωτικοποιήσεις. Αν δεν είχε υπάρξει η κρίση με τα λουκέτα σε επιχειρήσεις και με την υψηλή ανεργία, μα κυριότερα με την αποστράγγιση του τραπεζικού συστήματος, όλα τα υπόλοιπα θα ήταν ό,τι ακριβώς οραματιζόταν η εγχώρια οικονομική ελίτ επί δεκαετίες. Το διπλό δράμα για τον Μητσοτάκη είναι ότι όχι μόνο έχει γίνει πρωθυπουργός ο Σαμαράς, αλλά ότι έχει φτιάξει ένα νεοφιλελεύθερο πλαίσιο που θα ζήλευε και ο ίδιος ο Φρίντμαν.

Σε μια πρόσφατη, μάλιστα, ομιλία του ο πρωθυπουργός παραδέχτηκε ότι δεν γνωρίζει πολλές δημοκρατίες στον κόσμο όπου θα μπορούσαν να συμβούν τόσες αλλαγές σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Η διασταλτική ερμηνεία αυτής της δήλωσης δεν είναι, βέβαια, ότι η ελληνική δημοκρατία έχει λίγο από την αίγλη αυτής του 5ου αιώνα π.Χ., αλλά απεναντίας ότι έχει τσαλαπατηθεί αγρίως για να περάσουν τα μνημόνια. Μέσα από το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, που αποτελεί σήμερα τον πυρήνα της διακυβέρνησης, επιβάλλεται ο απαραίτητος φόβος, ικανός να κάμψει τις αντιστάσεις του ελληνικού λαού.

Σε μια Ευρώπη όπου έχει μόλις πρόσφατα αποδοκιμαστεί όχι μόνο η πολιτική της δημοσιονομικής πειθαρχίας της Γερμανίας, αλλά και το ίδιο το τεχνοκρατικό οικοδόμημα της Ε.Ε., με την άνοδο των ευρωσκεπτικιστών, των αντιευρωπαϊστών και της ακροδεξιάς να διεμβολίζει τις πολιτικές ισορροπίες, η συγκυβέρνηση εξακολουθεί να ευθυγραμμίζεται απόλυτα με το διευθυντήριο των Βρυξελλών. Η κατακρήμνιση των εκλογικών ποσοστών της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ στις ευρωεκλογές δεν έγινε εμπόδιο στην απαρτέγκλιτη εφαρμογή των απαιτήσεων της τρόικας για το ξεπούλημα της ΔΕΗ, των δασών και των παραλιών, την περαιτέρω φορολόγηση της ακίνητης περιουσίας και δεκάδων νόμων που ψηφίστηκαν στα θερινά τμήματα της βουλής. Ανάμεσά τους ο νόμος για το ειδικό καθεστώς κράτησης των πολιτικών κρατουμένων

ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΨΗΦΙΣΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ ΕΝΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΠΟΥ ΔΙΑΚΑΤΕΧΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΒΙΟ

και η ίδρυση του ελληνικού "Γκουαντάναμο" στον Δομοκό.

Η ευθυγράμμιση της κυβέρνησης επεκτείνεται και στην εξωτερική πολιτική, όπως στην επιβολή κυρώσεων στη Ρωσία, την αποδοκιμασία της στάσης της Αργεντινής στη δικαστική διαμάχη με αμερικανικό fund, ακόμα και τη θέση υπέρ του "όχι" στο δημοψήφισμα στη Σκωτία. Θέσεις που συντάσσονται ευθέως με τα συμφέροντα της ελληνικής άρχουσας τάξης και την προσχώρησή της στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. Είναι πραγματικά παράλογη μια πολιτική που εξασθενεί την ήδη ασθμαίνουσα πρωτογενή παραγωγή, ζημιώνοντας τους παραγωγούς που στηρίζονται στις εξαγωγές, καθώς και εξευτελιστική η επιδοκιμασία της υπερίσχυσης ενός fund σε μία χώρα που αντιμετωπίζει το ίδιο πρόβλημα χρέους. Είναι, όμως, ενδεικτική η στάση της συγκυβέρνησης απέναντι στην Αργεντινή για το πώς διαχειρίζονται το ζήτημα του δημόσιου χρέους, όπου δεν πρόκειται να προβάλουν καμιά απαίτηση έναντι των δανειστών.

Ένα χαρακτηριστικό των πολιτικών που ασκούνται σήμερα είναι ότι δεν παίρνουν καν υπόψη είναι ενδεχόμενο κίνδυνο κοινωνικών αντιδράσεων ούτε και το πολιτικό κόστος. Το βλέμμα της εξουσίας είναι στραμμένο στον Βορρά και πέρα από τον Ατλαντικό, έχοντας δεδομένη την κοινωνική απραξία και ασκώντας πολιτική μηδενικής ανοχής σε όσους αντιστέκονται. Ακόμη και τις καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, που έχουν κερδίσει τη συμπάθεια της πλειονότητας της κοινωνίας, θέλουν να τις συντρίψουν, ακριβώς επειδή αποτελούν το σύμβολο ενός λαού που δεν προσκυνάει. Όσο για τη λυσσώδη προσπάθεια του επικοινωνιακού επιτελείου να αποδομήσει την ένοπλη πάλη αποπολιτικοιώντας τη φύση των οργανώσεων, αρκεί κανείς να κοιτάξει τους ευνοημένους πελάτες του ΤΑΙΠΕΔ, φίλους της κυβέρνησης, για να καταλάβει ποιοι είναι οι εγκληματίες της χώρας.

Αν το σύνθημα της Ν.Δ. είναι "όποιος υπάκουος κερδίζει", τότε αυτό του ΣΥΡΙΖΑ είναι "αυτός που δεν απειλεί δύναται να κυβερνήσει". Η κουλτούρα της εξάρτησης είναι βασικό συστατικό του συστήματος εξουσίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει εμποτιστεί πια από αυτήν την κουλτούρα, για να γίνει άξιος συνεχιστής του κράτους, αποστρέφει το βλέμμα του από την κοινωνία και διεκδικεί το χρίσμα από την ευρωπαϊκή ελίτ. Η μετάλλαξη του αριστερού κόμματος μέσα σε δύο μόλις χρόνια είναι ενδεικτική των μεγάλων ανακατατάξεων που έχει επιφέρει η κρίση. Ένα κόμμα που

ευαγγελίζεται ότι θα αλλάξει τον κόσμο, θα ριζοσπαστικοποιήσει συνειδήσεις, θα έπρεπε να έχει την αξιοπιστία μιας αταλάντευτης πολιτικής πορείας, για να πείσει.

Όμως, ο αριστερός διεκδικητής της εξουσίας έχει υιοθετήσει ήδη τη στρατηγική συνέχισης της μνημονιακής πολιτικής στον πυρήνα της, χωρίς να μπορεί να εμπνεύσει για μια νέα "μεταπολίτευση". Ακολουθώντας μια τακτική καθουχασμού αφενός των Ευρωπαίων αξιωματούχων και αφετέρου εκείνου του κομματιού που αποστρέφεται τις αλλαγές, διαβεβαιώνει με κάθε τρόπο ότι μπορεί να εγγυηθεί μια ομαλή εναλλαγή εξουσίας. Σε μια κοινωνία δυσκίνητη, όπως η ελληνική, που έχει μεγάλη δυστροπία με τις αλλαγές ακριβώς λόγω της έντονης πολιτικής της ιστορίας, η συζήτηση για την αλλαγή νομίματος ή την παραμονή στην Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ είναι εξαιρετικά δύσκολη. Στη συζήτηση αυτή η θέση του ΣΥΡΙΖΑ είναι οχυρωμένη πίσω από τις πάγιες καθεστωτικές θέσεις.

Την ώρα που το ευρώ δεν προσφέρει καμιά δυνατότητα ανάπτυξης και που η εξωτερική πολιτική Βενιζέλου σέρνεται πίσω από τον ιμπεριαλισμό ανοίγοντας την πόρτα σε νέους κινδύνους για την κοινωνία, οι μέλλοντες "καταλληλότεροι" πιστεύουν ότι θα μετατρέψουν το ΝΑΤΟ σε ΜΚΟ που θα προσφέρει ανθρωπιστική βοήθεια και την Ε.Ε. σε ταμείο αναδιανομής εισοδήματος. Πιστεύουν ότι μπορούν να εφαρμόσουν κείνσιανές πολιτικές την εποχή που ο κρατικός παρεμβατισμός εξαντλείται στη διάσωση των τραπεζών, που η κρίση του 2008 όχι μόνο δεν ανέκοψε τον νεοφιλελεύθερο προσανατολισμό, αλλά διεύρυνε τον αδηφάγο καπιταλισμό του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Όλα αυτά, μάλιστα, πατώντας πάνω στην καμένη γη των ιδιωτικοποιήσεων χωρίς να υπάρχουν διαθέσιμα κρατικά αναπτυξιακά εργαλεία για δημόσιες επενδύσεις. Αναρωτιέται κανείς αν είναι πιο πιθανή μια κοινωνική επανάσταση στην Ελλάδα ή ένας κείνσιανός παράδεισος στην Ευρώπη!

Το μέλλον της Ευρώπης είναι η οργανωμένη αντίσταση του λαού

Η ευρωπαϊκή ελίτ και οι εγχώριοι πρεσβευτές της διατείνονται ότι ο δρόμος της δημοσιονομικής πειθαρχίας, της φτωχοποίησης των λαών του Νότου είναι μονόδρομος. Θεωρώντας ότι μόνο αυτή η συνταγή μπορεί να σταθεροποιήσει την ευρωπαϊκή οικονομία και να την καταστή-

ΟΣΟ ΔΕΝ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ, ΤΟΤΕ Η ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑ ΧΑΝΕΤΑΙ

σει ανταγωνιστικότερη στο διεθνές περιβάλλον, απορρίπτει κάθε συζήτηση για χαλάρωση των ελλειμμάτων που θα διογκώσουν το χρέος. Απορρίπτει τη συζήτηση για την παροχή μεγάλων αναπτυξιακών πακέτων, ενός ευρωπαϊκού new deal που θα αναθερμάνει την οικονομία.

Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε απλά με δύο διαφορετικές οικονομικές προσεγγίσεις, αλλά με μια σκληρή σύγκρουση συμφερόντων. Η ηγεμονία της γερμανικής πολιτικής και ο απόλυτος έλεγχος στα όργανα της Ε.Ε. εξυπηρετούν αυστηρά το συμφέρον της μεγέθυνσης της οικονομίας της. Η στάση της Γερμανίας έναντι των λαών του Νότου και ειδικά του ελληνικού δεν είναι απλά αυστηρή, είναι πολεμική. Είναι αδιανόητο να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να υπερασπίσει τα συμφέροντα του ελληνικού λαού χωρίς να συγκρουστεί μαζί της. Η επιλογή μιας σύγκρουσης με τη γερμανική πολιτική στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της Ε.Ε. είναι ανεδαφική, ειδικά σήμερα που το κόστος μιας αποχώρησης δεν θα πυροδοτήσει σημαντικές εξελίξεις.

Η Ελλάδα το 2010 ήταν ένα τίποτα, που συγκέντρωνε, όμως, τον πανικό των αγορών για τη διάλυση της ευρωζώνης. Σήμερα είναι απλώς ένα τίποτα. Μια ενδεχόμενη υπολογίσιμη ζημιά. Το όπλο της αποχώρησης από το ευρώ έχει αδυνατίσει και ένας τέτοιος εκβιασμός δεν έχει πολλά περιθώρια επιτυχίας. Η παραμονή στην Ε.Ε. και το ευρώ δεν έχει να προσφέρει κανένα πλεονέκτημα, αφού το τραπεζικό σύστημα είναι ήδη λειτουργικά ανενεργό, το δημόσιο χρέος είναι ήδη πολύ υψηλό, οι επιχορηγήσεις και τα αναπτυξιακά πακέτα έχουν σχεδόν εξαλειφθεί. Σε πολιτικό επίπεδο η ωφέλεια από την παραμονή εξαντλείται στα δείπνα των ηγετών και τη συμπάθεια προς τους δύσμοιρους Έλληνες.

Η ελληνική προεδρία ήταν η απόλυτη φάρσα αποδεικνύοντας ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων. Επίσης, η ελληνική κοινωνία θα έπρεπε να έχει την ωριμότητα να καταλάβει ότι η παραμονή στο ΝΑΤΟ δεν της προσφέρει καμιά ασφάλεια ούτε και αντισταθμιστικά οφέλη. Η διαρκής σύμπραξη

με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις μόνο κινδύνους μπορεί να αποφέρει, όπως με την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο εναντίον του ISIS στο Ιράκ και τη Συρία.

Δεν υπάρχουν εύκολες, ανέξοδες και ασφαλείς λύσεις όταν πρέπει ένας λαός να ανοικοδομήσει το μέλλον του ξεπερνώντας μια τόσο πολύπλευρη κρίση. Το υπάρχον καπιταλιστικό μοντέλο διάρθρωσης της οικονομίας, της παραγωγής, του πολιτισμού, της παιδείας έχει αγγίξει τα όριά του μαζί με το πολιτικό σύστημα που το υπηρετεί. Ο παλιός δικομματισμός που κυβερνά είναι τόσο διεφθαρμένος, διαπλεκόμενος και υποταγμένος, που δεν είναι ικανός να σώσει την ίδια του την ύπαρξη. Με οικονομικούς όρους είναι μια χαμένη επένδυση. Με κοινωνικούς είναι ο πιο σύντομος δρόμος στην καταστροφή. Με πολιτικούς είναι το παρηκμασμένο τέλος μιας εποχής. Επιβιώνει μόνο χάρη στις απεγνωσμένες προσπάθειες των καναλαρχών.

Η καθεστωτική αριστερά ευαγγελίζεται το ξεπέραςμα της ανθρωπιστικής κρίσης στην Ελλάδα μέσω της ικανότητάς της να ανατρέψει τους συσχετισμούς δύναμης στην Ευρώπη. Βολοδέρνει στο πέλαγος της απροσδιοριστίας και της αφέλειας χωρίς να μπορεί να εμπνεύσει έναν λαό που παλεύει για να ανακτήσει την αξιοπρέπεια του. Και οι δύο πόλοι εξουσίας ισχυρίζονται ότι οι πολιτικές τους είναι πραγματιστικές. Δεν υπόσχονται ροές χρημάτων, αλλά ένα λίγο πιο ανεκτό μέλλον μέσω μια διαλλακτικής διαπραγμάτευσης με τους δανειστές. Ένα μέλλον που υπό τις διαφαινόμενες εξελίξεις σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο είναι απολύτως ανέφικτο.

Όσο δεν κόβεται η εξάρτηση από την ευρωπαϊκή ελίτ το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας είναι προδιαγεγραμμένο. Όσο δεν υπάρχει άμεση αντιπαράθεση με την πολιτική ελίτ και την καλοθρεμμένη άρχουσα τάξη που επωφελείται από τη δυστυχία αυτού του λαού, δεν μπορεί να υπάρξει αέρας αλλαγής. Όσο δεν αναλαμβάνει ο ίδιος ο λαός την ευθύνη να ξεπεράσει την κρίση με τις δικές του ικανότητες, τότε η ελπίδα για κάτι καλύτερο θα χάνεται. Ένας επαναστατημένος λαός, αποδεδειγμένος από κάθε κομματική εξάρτηση που θα κόψει κάθε δεσμό με τον ιμπεριαλισμό, θα πάψει να πληρώνει το χρέος και θα οικοδομήσει ένα αυτοοργανωμένο παραγωγικό μοντέλο που θα διασφαλίζει την οικονομική και κοινωνική ισότητα όλων είναι αυτός που μπορεί να φέρει δικαιοσύνη και λευτεριά σε αυτόν τον τόπο».

